

TARTALOMJEGYZÉK

- 2 PÓDA ERZSÉBET:
KINCSEK ŐRZŐJE:
VÁRHOSSZÜRÉT
- 3 MÉSZÁROS KRISZTINA:
A SZEMÉLYISÉG FOG HATNI
A GYEREKEKREI
- 4 CSOBÁDY CSILLA:
„KERTÉSZ LESZEK, FÁT NEVELEK”
- 5 ANGYAL LÁSZLÓ:
„EZERNYOLCSZÁZNEGYVENNYOLC,
TE CSILLAG!”
- 6 HRBÁCSEK NOSZEK MAGDALÉNA:
ORSZÁGOS TUDÁSSZINTMÉRÉS A
TESZTKÉSZÍTŐK SZEMSZÖGÉBŐL
- 9 TEGDES EGYHÁZI DÓRA:
MINT A BORSÓ MEG A HÉJA,
AVAGY A BIBLIOTERÁPIA
A KÖNYVTÁRI GYAKORLATBAN
- 13 BOLEMANT LILLA:
AZ IRODALOM ÉLNI SEGÍTHET
- 16 KISS TÍMEA:
OLVASÁSFELJESZTÉS, DE MINEK?
- 20 BORDÁS SÁNDOR:
A KORONAVÍRUS SZORÍTÁSÁBAN,
AVAGY A KARANTÉN LELKI
KÖVETKEZMÉNYEI (1. RÉSZ)
- 23 TÓTH ATTILA – LEHOŰÁKOVÁ EVA:
MATEMATIKA – RAJZOLVA.
A SZEMLÉLTETÉS
FONTOSSÁGÁRÓL
A MATEMATIKÁBAN
- 25 SCHEURING ISTVÁN:
AZ MZ/X 22-ES GALAXIS
REJTÉLYE: FELFEDEZÉS, KALAND,
JÁTÉK, KÖZÖSSÉG
- 28 TAKÁCS FERENC:
TERMÉSZET TUDOMÁNY ÉS
CSILLAGÁSZAT A PROJEKTOKTATÁS
TÜKRÉBEN (2. RÉSZ)
- 31 CSICSAY ALAJOS:
A BIBLIÁBAN ELŐFORDULÓ
NÖVÉNYEK ÉS ÁLLATOK
- 34 STIRBER LAJOS:
A KOMÁROMI KAMARAZENÉKAR
ÚJÉVI HANGVERSENYE
- 35 ISKOLAHÍREK
- 37 SZMPSZ

MÉSZÁROS KRISZTINA

A SZEMÉLYISÉG FOG HATNI A GYEREKEKRE!

Néhány héttel ezelőtt egy pozsonyi pedagógiai és pszichológiai tanácsadó központban szakemberekkel volt alkalmam beszélgetni. Az egyik munkatárs kifejtette, a csontjaiban érzi, nagy változás jön a pedagógiai alkalmazottakat érintő, évtizedek óta tartó, megoldatlan gondok orvoslásában. A kijelentését mégsem fogadta üdvözlés. Mindannyian csendben ültünk és hallgattunk. Később azon is gondolkodtam, mit jelentett az a csend. Mert senki sem fellebbezett – de nem is bólogatott. A remény veszett el, vagy csak nem merünk hangosan szólni, mert felesleges?

Van egy gyakran emlegetett finn oktatási és nevelési példa, amely módszertana, hozzáállása akár alapja lehetne a mi oktatási rendszerünknek is. A finn rendszer egy olyan társadalomban, közösségben tud jól működni, ahol a kommunikáció, az emberi határok tiszták és egyértelműek, a szerepek és feladatok biztosak, míg mi itt, Szlovákiában csak tanulgatjuk, hogyan is vitázzunk, mit jelent az önérvényesítő magatartás, lassan jövünk bele az empátia helyes értelmezésébe és az emberi mivoltunk tiszteletére, minden körülmény ellenére. Ide akarjuk áthelyezni, egy felkészületlen közegbe a jó példát, miközben már a vitához sem vagyunk elég nyitottak.

A várt megújulás, az átalakulás irányába nem csupán egy területen kellene fejlődni, hanem az alapjaitól meg kellene reformálni a viszonyulásunkat a gyerekekhez, a szülőkhöz, a tanárokhoz, az iskola vezetőihez, a nem pedagógiai alkalmazottakhoz, a pályaválasztás előtt állókhöz (mert ne felejtsük el, hogy ha valaki a „nincs más, jó lesz a pedagógiai diploma is” hozzáállással kerül tanári beosztásba, nagy valószínűséggel átlagos, kevésbé motivált pedagógus lesz). S nem utolsósorban kellene a tanítást és gyereket szerető, kreatív szakemberek, akik megélhetési gondok miatt nem kényszerülnek elhagyni a pályát. Ugye erre nagyon jó kis statisztika, hány férfi marad a tanári pályán, amikor már családot kell eltartania, és itt jön a képbe az is, hogy a nőknek egyéb pénzkeresési formákat is keresni kell, hogy ki tudják egészíteni a fizetésüket. A szabadidő is munkával telik tehát, nem pihenéssel.

Az a pozsonyi szakember, aki bizakodó szemléletét olyan lelkesen osztotta meg velünk, úgy látja, ennek, amit ő tapasztal, a minisztériumon keresztül pár éven belül tapasztalható haszna lesz, ő maga ezt azért is állítja, mert az európai politika felfigyelt a gyermekeinkbe fektetett munka fontosságára. Nagyot sóhajtottam, mert bár koromnál fogva még bőven lehetnék optimista, de helyette realista vagyok és a bizakodásom mérsékeltem. Bár hiszem, hogy lassan meg tudunk haladni emberi határokat, de a tempó és az út aggaszt.

Az elmúlt két évben Kassától Pozsonyig jártam különböző iskolákban, legfőképpen projektek miatt, amelyek a gyermekjogok, asszertivitás, konfliktusoldás, mediáció témáival foglalkoztak, de tartottam tréningeket tanári karokban a cyberbullying, bántalmazás témájában is. Miközben legtöbbször diákokkal dolgoztam és bizalmi légkört teremtve kicsit hallhattam az életük fájó kérdéseikről, leggyakrabban mégsem az lepett meg, hogy mi bántja őket, hanem, hogy honnan, kitől kapnak erőt, biztatást, motivációt.

Sorolhatnám, hogy szülőktől, testvértől, barátától, volt, akinek nem volt olyan felnőtt a közelében, akivel megosztaná a kétségeit, de bizony gyakran kaptam visszajelzést, hogy az, akihez bajban támaszért menne, az a tanára. Ha ilyen hallottam, mélyet sóhajtottam és mosolyogtam. Mert ez azt jelenti, vannak azok a tanárok, akikre rá lehet építeni egy harmonikusabb működő oktatási rendszert.

Ha van rá mód, hogy a diákok által kiemelt tanárt megismerjem, mindig visszajelzek neki személyesen. Vagyis elmesélem, hogy a diákja mennyire értékeli, mit jelent neki a személyisége és elmondom, hogy én is mennyire becsülöm a munkáját. Általában ezek a tanárok nagyon empátikus emberek, önismeretük magas szinten áll. Valamiért azonban nem tudják, csak sejtetik, hogy ahogy a diákokhoz állnak, azt a gyerekek értékelik. Nekik is kevés pozitív visszajelzés jut.

A tanár, aki kísér, aki megtart, aki nem ítélkezik, aki biztonságot teremt, aki elfogad, az gyógyít. A gyerek kétségbeesését, magányát, bizonytalanságát elviselhetőbbé teszi. Az ilyen tanár kincs!

Meggyőződésem, hogy a világunk tökéletlensége azáltal válik élhetővé, elviselhetővé, ha a szűk környezetünkben van legalább egy ember, aki azt érezheti velünk, hogy szerethetőek, fontosak, elég jók vagyunk. A tökéletes világban egy gyerek életében rengeteg ilyen személy van, de ha nincs, akkor legyen neki egy ilyen tanára, aki elviselhetőbbé teszi azt a nehéz időszakot, amelyben épp elvesztek.

A pedagógusoknak ehhez kívánok erős karokat, amelyekkel képesek megtámasztani a diákokat, amikor az magát nem tudja. A tanárnak viszont erős karokkal néha meg kell tanulnia átölelni önmagát is, amikor elhagyná az erőt, hogy mégis tovább tudja végezni ritkán értékelt, nélkülözhetetlen munkáját.

Személy szerint nem a rendszer szintű változásban hiszek, hanem az emberben. A személyiség erejében. Emiatt is gondolom azt, hogy fényt vinni nehéz, de kivételes feladat, ami mindannyiunk közös vállalása, akik emberi életek alakulásában veszünk részt!